

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/25/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2611205763
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2011:2611205763.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave vo veci starostlivosti o maloletého: I. I. T., nar. X. S. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, matky: C.. S. T., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom J., K. XX, t. č. D., Y. XXX/XX a otca: C.. I. T., nar. X. I. XXXX, bytom J., K. 30, o predbežné opatrenie, na odvolanie otca proti uzneseniu Okresného súdu Senica z 3. júna 2011 č. k. 5P/56/2011 - 9 takto

rozhodol:

Odvolací súd pri p ú š ť a späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia, napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ruší a konanie z a s t a v u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vydal predbežné opatrenie, ktorým s účinnosťou od právoplatnosti uznesenia (?) I. maloletého zveril do osobnej starostlivosti matky majúcej maloletého taktiež zastupovať a spravovať jeho majetok a II. otcovi zakázal a/ stretávať sa s maloletým, ako aj b/ priblížiť sa k nemu na vzdialenosť bližšiu ako 10 metrov. Vyslovil tiež, že takéto predbežné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, že takéto uznesenie je predbežne vykonateľné (?) a že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie v časti samotného predbežného opatrenia odôvodnil právne ust. § 74 ods. 1, § 75 ods. 6, § 76 ods. 1 písm. f/ a ods. 4, § 171 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne prakticky len stotožnením sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na predbežné opatrenie (v ktorom navrhovaná a i súdom prvého stupňa prijatá dočasná úprava pomerov účastníkov bola odôvodnená pokusom otca o samovraždu a obavami matky z dopadu správania otca na maloletého); v časti trov konania potom právne § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a vecne povahou konania (zahájiteľného i bez návrhu).

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie otec s návrhom na jeho zrušenie (správne zrejme zmenu zamietnutím návrhu, keďže v tejto konkrétnej veci konanie skutočne zahájiteľné i bez návrhu začalo na návrh) a to v podstate pre popretie pravdivosti väčšiny tvrdení uvádzaných v návrhu, ktoré sú podľa neho skreslením skutočností.

Opatrovník zrejmy odvolací návrh nepodal a matka najskôr vyjadrením k odvolaniu pripustila v podstate bezproblémové uskutočnenie styku otca s maloletým po vydaní napadnutého uznesenia (na základe konzultácie so zamestnankyňami opatrovníka) a tiež potešenie syna i jej samotnej z takéhoto stretnutia, následne potom podaním z 26. septembra 2009 došlým súdu prvého stupňa 28. septembra 2011 a odvolaciemu súdu hneď nasledujúci deň vzala návrh späť s poukazom na vypozerovanie zmeny v správaní manžela (otca), pre ktorú sa už navrhované opatrenie nejaví potrebným.

Podľa § 208 O. s. p. ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Sú

späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Ak preto matka (navrhovateľka konania) vzala v prejednávanej veci návrh na vydanie predbežného opatrenia celkom späť v čase po napadnutí rozhodnutia vyhovujúceho jej návrhu odvolaním otca a zároveň i predtým, než by mohol či už odvolací súd alebo súd prvého stupňa doručiť účastníkom akékoľvek rozhodnutie o odvolaní otca, muselo byť zrejmé, že aj tu tak šlo o vyššie citovaným ustanovením predpokladaný prípad späťvzatia návrhu na začatie konania už po rozhodnutí súdu prvého stupňa, avšak ešte pred jeho právoplatnosťou (ku ktorej by za danej situácie mohlo dôjsť až doručením rozhodnutia odvolacieho súdu poslednému z účastníkov, resp. v prípade maloletého jeho zástupcovi v osobe ustanoveného opatrovníka). I keď potom jedinou zákonnou prekážkou pripustenia späťvzatia návrhu v odvolacom konaní je nesúhlas druhého účastníka konania s takýmto postupom, ako jazykovým, tak i systematickým a logickým výkladom ustanovenia § 208 vety druhej O. s. p. treba vyvodiť, že to neplatí v tzv. nesporovom konaní (teda v konaní, ktoré možno začať i bez návrhu). Už jazykové hľadisko, čiže použitie zákonnej formulácie „druhý účastník“, totiž predpokladá procesné postavenie toho, kto berie návrh späť a potenciálneho oponenta takéhoto postupu, ako protivníkov v spore, kým u konaní zahájiteľných aj bez návrhu vrátane konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých je naopak pravidlom zapojenie doň obvykle prinajmenšom troch osôb (tu maloleté dieťa a obaja jeho rodičia) a to s nie až tak kategoricky vymedziteľnou protichodnosťou záujmov navrhovateľa konania a ostatných účastníkov (keď tu naopak nezriedka navrhovateľ obhajuje i záujem dieťaťa, ktoré však už pre možnosť konfliktu svojich vlastných záujmov a záujmov dieťaťa nemôže zastupovať). Ešte významnejším je však to, že ak práve konania zahájiteľné bez návrhu sa vyznačujú (o. i.) aj tým, že v nich odvolací súd zásadne nie je viazaný odvolacími návrhmi účastníkov; nemalo by byť pochybnosti ani o tom, že ak odvolací súd môže rozhodnúť aj o odvolaní (teda vecne) spôsobom nepreberajúcim odvolací návrh žiadneho účastníka, tým skôr (a to i za použitia metódy právnej argumentácie „a maiori ad minus“, čiže od väčšieho k menšiemu) nemôže byť ani ukončenie ním (odvolacím súdom) konania bez vecného rozhodnutia (tu rozumej zastavením konania) závislým od toho, či niektorý účastník odlišný od iniciátora konania s tým bude súhlasiť. Z už uvedeného preto podľa názoru tunajšieho odvolacieho súdu plynie, že v konaní, ktoré možno začať i bez návrhu, nie je daná ani potreba dotazovania sa účastníkov odchylných od navrhovateľa, či so späťvzatím návrhu súhlasia.

Pretože práve o taký prípad šlo i v prejednávanej veci a navyše i u prípadnej snahy polemizovať s už vyššie uvedeným platilo, že v odvolaní otca požadujúcom faktické zvrátenie výsledku konania na súde prvého stupňa bolo by treba vidieť i súhlas so späťvzatím návrhu (zamietnutie návrhu i zastavenie konania, oboje vylučujúce vyhovenie pôvodnému návrhu matky, boli by mu totiž rovnako na prospech) a opatrovník nesúhlas nevyjadril; nič tu nebránilo pripusteniu späťvzatia návrhu, zrušeniu uznesenia vydaného na podklade takéhoto návrhu (ako rozhodnutia zároveň predstavujúceho prekážku zastavenia konania) a napokon i zastaveniu konania.

Odvolací súd preto po prejednaní veci bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. (nakolko tu tak už nešlo o vec samu) rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto svojho uznesenia.

O trovách konania (prvostupňového ani odvolacieho po zrušení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa ako celku) potom nerozhodoval práve preto, že tu šlo o prípad konania zahájiteľného i bez návrhu, v ktorom právo na náhradu trov konania účastníkov nevzniká zo zákona (podľa bezvýnimčného pravidla majúceho základ v ustanovení citovanom už i súdom prvého stupňa, týmto však nevyloženom, teda v § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Ak totiž rozhodovaním treba rozumieť proces výberu z aspoň dvoch do úvahy prichádzajúcich možností a ten tu z povahy veci nebol možným, „rozhodnutie o trovách konania“ ako rozhodnutie v skutočnosti o ničom nerozhodujúce a preto sa len ako rozhodnutie tváriace bolo nadbytočným a ako také aj do rozhodnutia súdu žiadneho stupňa v takejto veci nepatriacim.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.